

Fără sentimentalisme și practică, *Glorioasa căutare* este o prezentare excelentă a ceea ce înseamnă să te maturizezi în Cristos.

J. I. PACKER, autor al cărții *Să-L cunoaștem pe Dumnezeu*

Când Gary Thomas a pornit în înțelegerea virtuților creștine clasice, el a început o călătorie care este benefică pentru toți. El ne îndreaptă spre propria noastră glorioasă căutare și ne oferă ca ghid această carte fascinantă, provocatoare și profund satisfăcătoare.

GEORGE GRANT, pastor, Parish Presbyterian Church

Într-o cultură a religiei populare și în care ai parte imediat de orice – inclusiv creștinism – această chemare la creștere în viața creștină prin urmărirea virtuților creștine clasice este în sine o virtute. Credincioșii îi sunt îndatorați lui Gary Thomas nu doar pentru faptul că el atrage atenția asupra importanței virtuților, dar și pentru că le descrie într-un limbaj cotidian și oferă sugestii practice pentru creșterea în ele. O carte valoroasă!

GORDON D. FEE, profesor emerit de Studii ale Noului Testament la Regent College

Dacă scopul tău este o umblare mai profundă cu Dumnezeu, atunci glorioasa căutare a unei vieți creștine abundente este ceea ce ai în comun cu Gary Thomas. În această carte, Gary te ajută să înțelegi vechile și biblicele virtuți centrate pe Dumnezeu. El le aduce la viață nealterate, dar contextualizate la epoca noastră modernă. Pătrunde în acest text, dar ține-ți ochii larg deschiși pentru cea mai deplină explorare posibilă!

STEPHEN A. MACCHIA, fondator și președinte, Leadership Transformations

GLORIOASA CĂUTARE

*Cum să devii ceea ce Dumnezeu
te-a creat să fii*

Traducerea: Budea Marcel-Eugen

Editarea: Brîndaș Oana Ecaterina

GARY THOMAS

IMAGO DEI
ORADEA, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THOMAS, GARY

Glorioasa căutare: cum să devii ceea ce Dumnezeu te-a creat să fii/
Gary Thomas; trad.: Budea Marcel-Eugen; ed.: Brîndaș Oana Ecaterina.
- Oradea: Imago Dei, 2023

ISBN 978-606-8314-79-2

- I. Budea, Marcel-Eugen (trad.)
- II. Brîndaș, Oana Ecaterina (ed.)

2

Originally published in English in the U.S.A. under the title

Glorious Pursuit, by Gary Thomas

Copyright ©2020 by Gary Thomas

Romanian edition © 2023 by Sc Optim Multiserv SRL - Editura Imago Dei with permission of NavPress, represented by Tyndale House Publishers. All rights reserved.

Publicată în engleză în SUA sub titlul

Glorious Pursuit, Gary Thomas

Copyright ©2020 Gary Thomas

Ediția în limba română © 2023 SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei cu permisiunea NavPres, reprezentată de Tyndale House Publishers. Toate drepturile rezervate.

Glorioasa căutare

Gary Thomas

© 2023 Editura Imago Dei
str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7
410444 Oradea, Bihor, România

E-mail: office@imagodei.ro
Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Traducerea: Marcel Eugen Budea
Coperta și tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-79-2

*Părinților mei, E. J. și Geneva Thomas,
și socrului și soacrei mele, Bill și Marilyn Ehli,
cu o imensă recunoștință și un deosebit respect.*

CUPRINS

	Introducere la noua ediție	9
CAPITOLUL 1	Recuperarea vieții tale	13
CAPITOLUL 2	Podul sfânt	23
CAPITOLUL 3	Glorioasa căutare	35
CAPITOLUL 4	Trăiește acolo unde ești: smerenia, partea întâi	47
CAPITOLUL 5	Spiritul frumos: smerenia, partea a doua	59
CAPITOLUL 6	Odihna în situațiile din prezent: predarea	71
CAPITOLUL 7	Libertatea din interior: detașarea	83
CAPITOLUL 8	Energia sufletului tău: dragostea	97
CAPITOLUL 9	Relațiile sigure: castitatea	109
CAPITOLUL 10	Posesiunile bune: generozitatea	127
CAPITOLUL 11	Viața atentă: vigilența	137
CAPITOLUL 12	Așteptările realiste: răbdarea	147
CAPITOLUL 13	Percepția clară: discernământul	155
CAPITOLUL 14	Viața exuberantă: mulțumirea	167
CAPITOLUL 15	Viața care mângâie: blândețea	179
CAPITOLUL 16	Viața curajoasă: tăria	189
CAPITOLUL 17	Viața îmbogățită: ascultarea	199
CAPITOLUL 18	Înnoirea credinței: pocăința	211
	Postfață	221
	Întrebări pentru reflecție și discuții	225
	Note	235
	Despre autor	245

INTRODUCERE LA NOUA EDIȚIE

Când am fost în vacanță în Colorado, am petrecut împreună cu soția mea Lisa o seară la Iron Mountain Hot Springs. Am auzit un grup de femei dintr-un alt bazin discutând despre o mulțime de opțiuni medicale care le fac pe femei să arate tinere. Ne-au uimit ceea ce au făcut cu fețele lor, ce și-au injectat în trup, cât au plătit pentru tratamente și efortul pe care l-au depus investigând și analizând noi opțiuni („Asta este ceea ce fac acum surorile Kardashian”, a opinat o femeie).

În timp ce intram într-o altă piscină, Lisa m-a întrebat dacă eu aș vrea ca ea să fie mai interesată de chestiile acestea. „La ce te-ai gândit în timp ce le ascultai?”

Gândul care mi-a trecut prin minte a fost sfatul lui William Law – Law a fost un scriitor anglican din secolul al XVIII-lea. „Femeile și bărbații ar trebui să urmărească cu seriozitate

smerenia, răbdarea, generozitatea, credința, compasiunea, curajul, bunătatea și iertarea cu aceeași intensitate cu care cei din lume urmăresc bogăția, faima, realizările lumești și frumusețea fizică.”¹

Înșelăciunea este că a arăta ca și cum ai avea douăzeci și cinci de ani când tu ai cincizeci de ani, sau ca și cum ai avea cincizeci de ani când tu ai șaptezeci de ani merită cumva mai mult timp, mai mulți bani și mai multă atenție decât creșterea în asemănarea cu Cristos, indiferent care ar fi vârsta ta. Însă, cu toată sinceritatea, s-ar putea ca majoritatea dintre noi, creștinii, să avem perioade în care petrecem mult mai mult timp și consumăm mult mai multă energie încercând să arătăm cât mai bine, să devenim mai îndemânatici la golf, să ne creștem numărul de urmăritori pe rețelele sociale, să slăbim, să facem tratamente pentru creșterea părului și să ne mărim valoarea investițiilor financiare decât ne gândim să creștem în smerenie, dedicare, discernământ și răbdare.

Facem lucrul acesta, chiar dacă Scriptura ne învață:

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Cristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.²

Din punct de vedere lingvistic, este aproape imposibil de definit „dați-vă și voi toate silințele” fără o afirmare a cooperării umane în creșterea spirituală. Această înțelegere este susținută în Romani 6:11-14 și Filipeni 2:12-13, precum și în alte pasaje.

Glorioasa căutare – adică chemarea spirituală de a practica virtuțile în același mod în care un culturist ridică greutatea pentru a-și modela fizicul – este o practică antică prețuită în tradiția

creștină, deși în ultima vreme a căzut în dizgrație. Creșterea în virtuțile creștine nu ne va mântui, însă mântuirea trebuie să ducă la creșterea în virtuți, altfel s-ar putea pune la îndoială autenticitatea experienței noastre mântuitoare.

În altă parte, William Law spune povestea tristă a unui bărbat care s-a neglijat ca să poată muri având o mie de perechi de cizme cu pinteni. El și-a sacrificat sănătatea, relațiile, somnul, recreerea, totul, într-un efort zelos de a avea o mie de perechi de cizme cu pinteni. În cele din urmă și-a atins scopul și, când a murit, toată lumea a observat cât de ridicolă, de prostească și de greșită s-a dovedit a fi viața lui. Oare cine ar putea purta o mie de perechi de cizme cu pinteni?

Dar apoi – și aici apare condamnarea – Law se întreabă ce diferență este între a strânge o mie de perechi de cizme cu pinteni sau o mie de dolari. Nu mai poți cheltui nici un dolar în veșnicie, așa cum nu poți folosi o pereche de cizme cu pinteni.

Glorioasa căutare este o chemare de a trăi cu adevărat viața din belșug așa cum o definește Dumnezeu – o viață făcută posibilă prin harul lui Dumnezeu, împlinirea de Duhul lui Dumnezeu și care ne-a fost arătată de Fiul lui Dumnezeu. Este o activitate care contează în fiecare epocă, fără a ține cont de „modă”. Când noi, creștinii, devenim mai preocupați să dăm dovadă de generozitate, compasiune și bunătate decât suntem să strângem o grămadă imensă de bani, să-i impresionăm pe alții cu aspectul nostru sau să trăim într-un divertisment continuu, mărturisim realitatea unei alte lumi. De fapt, este o concepție despre lume și viață *concurrentă*. Dacă luăm în mod serios virtuțile, ar trebui să fim mai preocupați de smerenie decât de faimă, chiar temându-ne că faima ar putea pune în pericol smerenia, ceea ce este mult mai valoros în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să căutăm compasiunea, bunătatea și răbdarea, chiar fiind recunoscători pentru oportunitățile de a crește în aceste virtuți, mai degrabă decât a le purta pică oamenilor frustranți de care avem nevoie pentru a manifesta și a crește în compasiune, bunătate și răbdare.

GLORIOASA CĂUTARE

Practicarea virtuților creștine este o călătorie străveche, bine atestată în Scriptură și de cei mai iubiți clasici creștini, însă este și o cale modernă spre creșterea spirituală și ucenicie. Deși am scris cartea aceasta în urmă cu două decenii, practicile creștine vechi au un mod de a găsi o nouă relevanță pentru fiecare generație de credincioși care profită de glorioasa oportunitate de a crește în asemănarea lui Cristos. Mă rog să găsești libertate, îndrumare și inspirație în paginile care urmează.

RECUPERAREA VIETII TALE

*Odată ce L-ai lăsat pe Dumnezeu să intre în viața ta,
tu-L ai pe Dumnezeu în tine. Și Dumnezeu este
un dinam.*

PETER KREEFT

În 20 august 1949, pe prima pagină a ziarului *Washington Post* a apărut un titlu destul de bizar: „Preotul îl eliberează pe băiatul care a fost ținut în strânsoarea diavolului.” Deși exorcizarea a avut loc în St. Louis, știrea a fost publicată în *Washington Post* deoarece băiatul de treisprezece ani era din Maryland, aproape de Washington, D.C.

Băiatul, „Robbie”, dezvoltase o relație strânsă cu o mătușă spiritistă. După ce mătușa a murit, obiectele au început să zboare prin cameră în prezența lui Robbie. Familia lui Robbie a cerut ajutorul pastorului lor, Luther Miles Schulze de la Biserica Luterană St. Stephen din Washington, D.C. Oarecum sceptic, Schulze l-a dus pe Robbie în casa lui pentru a-l monitoriza. În prezența lui Schulze, patul pe care stătea întins Robbie a început să se zgâlțâie. Schulze a pus salteaua pe podea. Cu Robbie încă întins deasupra ei, salteaua a alunecat înapoi pe pat.

Speriat, Schulze a trimis familia la Biserica Catolică St. James, tot din Washington, spunând că situația lui Robbie era ceva ce „romano-catolicii înțeleg”.

Un preot tânăr romano-catolic a făcut ritualul de exorcizare și a plătit scump pentru lipsa lui de experiență. În timpul ritualului, Robbie a smuls un arc din pat și l-a tăiat pe preot de la umăr până la încheietura mâinii, o rană care a avut nevoie de peste o sută de copci. Frustrat, tânărul cleric a renunțat.

Familia lui Robbie l-a dus în cele din urmă pe acesta la Biserica St. Louis, unde băiatul a fost pus sub grija părintelui William B. Bowdern, căruia i s-a acordat permisiunea de a iniția ritualul de exorcizare. Au urmat o bătălie spirituală istovitoare de șase săptămâni, dar în 18 aprilie 1949, în ziua de luni de după Paște, Robbie a fost eliberat.

Prea mulți preoți și medici respectabili au depus mărturie cu privire la situația lui Robbie pentru ca noi să o putem respinge ca o halucinație a unui singur om sau ca un senzaționalism religios. Mai târziu, părintele Bowdern a fost consultat în peste două sute de cazuri de presupusă posesiune demonică. Nu a găsit nici un caz valid, aceasta demonstrând clar că el era foarte serios atunci când făcea referire la influența demonică.

Deși Robbie a uitat totul legat de aceste evenimente, nu același lucru se poate spune despre foștii săi vecini din Maryland. Casa în care a locuit familia lui Robbie a devenit în curând cunoscută drept „Casa Diavolului” și după ce Robbie și familia lui s-au mutat în orașul St. Louis, ea nu a putut fi vândută. Nimeni nu s-a apropiat de acel loc.

În cele din urmă, oficialitățile locale au decis să transforme locul într-un parc și să construiască un foișor pentru copii. Conștiente de frica și superstiția care urmează unor astfel de evenimente, ele au demolat casa și chiar au făcut o groapă mare în jurul ei, apoi au nivelat-o cu deșeuri aduse cu camioanele.

În locul în care un tânăr trăise în întuneric spiritual, acum copiii alergau și se jucau de-a v-ați ascunselea, în timp ce familiile lor se plimbau și mâncau. Un loc odată părăsit, inutilizabil, a primit o nouă viață.

Relatarea aceasta ne oferă cumva o imagine vie a ceea ce vrea Dumnezeu să facă pentru noi. Nu trebuie să fim stăpâniți de demoni pentru a cere eliberare din închisoarea unei vieți

centrate pe sine. Mulți au sperat ca această schimbare să aibă loc într-un moment pe care-l numim „convertire”. Însă cei mai mulți dintre noi am descoperit că avem nevoie de mai mult decât de convertirea inițială, deoarece mult speratele libertăți și schimbări nu au venit sau s-au manifestat pentru o scurtă perioadă și apoi s-au îndepărtat de noi.

Adevărul este că avem nevoie de un proces de înnoire, de o căutare profundă și de o umplere a sufletelor noastre cu ceva nou astfel încât din viața noastră veche să apară o viață nouă. Vrem ca Dumnezeu să ne ia ca oameni care suntem blocați în vechile obiceiuri, prinși în plictiseală și irelevanță, stăpâniți de propriile noastre posesiuni și să ne elibereze de noi înșine printr-o lungă minune a transformării spirituale. Avem nevoie ca El să descopere acele aspecte abrazive ale caracterului nostru și să le înlocuiască cu o vitalitate înviorătoare, creând în cele din urmă o nouă personalitate, viața lui Cristos în noi, care ne-a fost promisă.

Dumnezeu ne-a proiectat să fim purtători ai chipului Său, fiecare dintre noi reflectând un anumit aspect al Lui. El este dornic să ne elibereze pe fiecare dintre noi de noi înșine și să creeze un om nou în noi, așa cum arată C. S. Lewis în clasicul său modern, *Scrisorile lui Zgândărilă*. Diavolul mentor îi explică lui Wormwood, protejatul său:

Când [Dumnezeu] vorbește despre renunțarea la sine, El vorbește doar la renunțarea la pretenția propriei voințe. Odată făcută, El le restituie cu adevărat întreaga personalitate, și Se laudă (mi-e teamă că pe bună dreptate) că atunci când vor fi ai Lui pe deplin, vor fi mai mult ca oricând ei înșiși.¹

Oprește-te o clipă și încearcă să te imaginezi ca o persoană care trăiește având compasiunea lui Cristos; care are răbdarea lui Dumnezeu Însuși; care are discernământ, este blândă, dar încrezătoare și predată voii și scopului lui Dumnezeu. Aceasta este viața pe care Isus vrea să o moștenești. El vrea să te transforme într-o persoană care este motivată de ceea ce este

frumos, nu de poftă; într-una generoasă, nu egoistă; nobilă, nu înșelătoare; creativă, nu distructivă; încurajatoare, nu răutăcioasă.

Aceasta este persoana care vrei să devii? Dacă da, există o practică veche și biblică prin care chipul și natura lui Dumnezeu sunt restaurate în tine. Timp de secole, învățătorii creștini au vorbit despre „practicarea virtuților lui Cristos”, adică procesul de creștere în trăsăturile de caracter spirituale ale lui Cristos. Lucrarea clasică a lui Thomas à Kempis din secolul al XV-lea, *Urmarea lui Hristos*, a devenit un „manual” clasic pentru creștere spirituală, la fel ca și cartea lui Francisc De Sales *Introducere în viața evlavioasă*, *Mortification of Sin [Mortificarea păcatului]* a lui John Owen, și *A Serious Call to a Devout and Holy Life [O chemare serioasă la o viață evlavioasă și sfântă]* de William Law. Nu se presupunea că „viața nouă” de sus va ajunge imediat la rodire, ci că va rezulta treptat din remodelarea omului lăuntric. Convertirea este doar începutul vieții creștine. Trebuie să urmeze formarea spirituală care este înrădăcinată în virtuți. Pe măsură ce ne punem credința în Cristos și umblăm cu El, Cristos ne schimbă din interior. Aceasta înseamnă formarea spirituală – a fi *format* spiritual. În timp ce mântuirea este o lucrare care se face în întregime prin mila lui Dumnezeu și fără efort uman (Romani 9:16), creșterea în Cristos implică cooperarea dintre Dumnezeu și copiii Săi (1 Ioan 3:3; Filipeni 2:12-13). Și la fel cum culturii folosesc greutatea pentru a-și modela fizicul, tot așa creștinii din trecut „s-au modelat” prin practicarea virtuților. Ei nu se așteptau ca sfințenia să apară deodată doar pentru că au rostit o rugăciune prin care cereau să fie mântuiți. În schimb, au înțeles formarea spirituală ca un proces intenționat. Despre asta vorbea Iacov atunci când a scris: „Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:4).

Platon a susținut că există patru virtuți: înțelepciunea, curajul, cumpătarea și dreptatea, la care profesorii medievali au mai adăugat trei virtuți „teologice”: credința, nădejdea și iubirea. Învățătorii creștini din trecut preferau adesea să

vorbească despre „virtuțile” lui Isus decât să aspire la idealuri abstracte de bunătate. Pentru ei, virtuțile însemnau un anumit set de atribute spirituale, sau atitudini ale inimii, care descriu viața lăuntrică a Domnului.

Vom adopta abordarea creștină clasică și vom defini virtuțile ca orientările lăuntrice și comportamentele evidențiate în viața lui Isus în timp ce El a umblat pe pământ. Vedem o virtute atunci când alegem să slujim mai degrabă decât să dominăm sau să manipulăm; când alegem să încurajăm mai degrabă decât să poftim sau să facem rău; când alegem să fim mai degrabă blânzi decât duri. A alege virtutea înseamnă a alege să ne supunem voii lui Dumnezeu și să ne comportăm așa cum ar face Isus.

A avea un viciu înseamnă a fi condus de puterea sinelui. O viață condusă de vicii este predispusă la izbucniri haotice de furie, egoism și distrugere, opusul vieții ordonate și disciplinate la care ne cheamă Dumnezeu. Viciul întronează sinele – „Voi acționa așa cum *vreau*, modelându-mă după chipul meu.” Această viață, după cum vom vedea, este o viață autodistructivă. În timp ce virtuțile aduc sănătate spirituală, viciile reprezintă un cancer spiritual, care ne distrug din interior.

Lista virtuților aleasă pentru această carte se bazează pe virtuțile recunoscute de-a lungul veacurilor, deși nu pretind că ea ar fi exhaustivă. Unele virtuți bine-cunoscute (speranța, de exemplu) nu sunt abordate. Însă fără îndoială că cele discutate aici te vor ajuta să-ți începi explorarea în lumea virtuților care schimbă viața și transformă spiritul.

Virtuțile pe care le vom discuta se văd foarte clar în viața lui Isus. Principala lui virtute a fost *smerenia*, căci Isus și-a părăsit poziția de lângă Tatăl și S-a smerit, luând cea mai de jos poziție dintre toate ca slujitor care avea să sufere pentru întreaga rasă umană. Practicarea smereniei a fost și este lucrarea grea de-a lungul întregii vieți în care ne amintim de locul nostru sub autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu – care, deși ne-a primit ca niște copii preaiubiți, este totuși Dumnezeu.

Alte virtuți ale lui Isus pe care ne străduim să le dobândim includ *supunerea* față de voia și scopurile lui Dumnezeu;

renunțarea la dependența noastră de siguranța oferită de lucrurile lumești; dragostea care este curățită de interesul propriu; castitatea care izvorăște din curăția inimii; generozitatea; și vigilența față de sufletele noastre (căci din inimă ies forțele care ne determină viața). De asemenea, răbdarea, sau a fi îndurători față de noi înșine și față de ceilalți în perioada lungă de creștere și provocare; discernământul, prin care învățăm să-L vedem pe Dumnezeu cu ochii sufletului; recunoștința în toate lucrurile; blândețea; și tăria de a merge înainte atunci când oamenii și circumstanțele se întorc împotriva noastră. Și, alături de acestea, ascultarea pe măsură ce cooperăm cu voia lui Dumnezeu care ni se descoperă; și pocăința, prin care corectăm greșelile pe care le-am făcut și reparăm prejudiciile pe care le-am provocat. (Deși este adevărat că Isus a fost fără păcat, noi nu suntem. Prin urmare, pocăința a fost inclusă în lista virtuților creștine clasice de dragul bărbaților și femeilor care au căzut, și aici ne includem fiecare dintre noi.)

Virtuțile au fost înțelese ca fiind atitudinile inimii prin care Isus ne-a arătat cum să rămânem într-o relație corectă cu Dumnezeu și cu alții. Pe măsură ce creștinii au crescut în aceste atribute spirituale ale lui Isus, în caracterul lor a avut loc o schimbare reală. Așadar, creșterea spirituală a fost măsurată în maturizarea caracterului unei persoane, nu numai în, să zicem, cunoștințele sale biblice sau doctrinare. Și schimbarea, pentru a fi reală și de durată, trebuia să provină dintr-o inimă transformată.

VIRTUȚILE ÎNTINATE

Din păcate, „practicarea virtuților lui Cristos” are o istorie contaminată. În unele secole, virtuțile erau folosite ca indicatori pentru a-i face pe creștini să se simtă vinovați și inferiori. În alte vremuri, unele practici precum smerenia și pocăința au fost impuse oamenilor ca ceva obligatoriu. Ca urmare, ne uităm în urmă și vedem lucruri de prost gust în istoria bisericii – oameni care se biciuiau în public și considerau că acesta era un act de

smerenie și pocăință. Ce înțelegere greșită tragică a practicilor care au fost menite să ne ajute dinăuntrul nostru să găsim eliberarea de vechiul nostru egocentrism și păcat.

În vremuri mai bune, creștinii au înțeles că pot învăța să practice virtuțile ca parte a unei perioade de creștere în evlavie. Nu exista nici o taină în aceasta, nici unele cunoștințe ezoterice de descoperit. Era nevoie doar de o înțelegere elementară a tiparelor de bază ale creșterii spirituale. Strămoșii noștri spirituali au înțeles că, în momentul convertirii, există un decalaj între idealurile noastre și comportamentul nostru real. S-ar putea ca azi să dorim să ascundem sau să negăm lucrul acesta. Putem crede că un creștin ar trebui să se schimbe instantaneu la convertire (sau la scurt timp după ea). Poate că dorim să ocolim procesul lung și anevoios de creștere și dezvoltare spirituală reală. Cei din vechime nu au fost păcăliți; ei au văzut munca grea, dar plină de satisfacții de transformare a caracterului ca fiind experiența normală a fiecărui creștin. Bunul simț ne spune că e nevoie de timp ca să scapi de obiceiurile proaste și să-ți formezi obiceiuri bune. Dacă cineva este dispus să învețe și să fie transformat din interior spre exterior, în cele din urmă în el se vor vedea schimbări adevărate, de durată.

Însă, dacă azi menționezi „virtuțile”, mulți oameni – chiar unii creștini – vor crede că vorbești despre o viață care nu are parte de sex și de plăcere și care este fără culoare. La fel cum înțelegerea noastră despre puritanism a fost distorsionată într-o caricatură ridicolă a ceea ce a fost el de fapt, la fel trăirea virtuoaasă a fost definită prin ceea ce *nu* este: „Virtute înseamnă că nu poți face una sau alta.” Cu toate acestea, realitatea din trecut prezintă virtutea biblică ca un exemplu pozitiv a ceea ce poți *deveni*.

Viața pe care Cristos vrea să o crească în tine nu se întemeiază pe o listă de lucruri pe care trebuie să le faci și pe care nu trebuie să le faci și nu poate fi măsurată cu precizie de criteriile noastre actuale privitoare la standardele performanței spirituale: cât de mult timp petreci mărturisindu-L pe Cristos sau cât de des citești Biblia sau mergi la biserică. Categoric nu este o viață de

străduință în care te compari cu altcineva. Este apariția lentă a vieții și a trăsăturilor lui Isus Cristos, care trăiește în tine și care vrea să devină mai evident în tine. Faptul că înveți cum să crești în caracteristicile spirituale ale lui Cristos nu-ți fură viața. În vremurile de demult, aceasta era percepută ca metoda preferată a lui Dumnezeu de a-ți reda viața. Virtuțile sunt, la propriu, instrumentele de sculptură ale lui Dumnezeu, prin care El ne modelează după chipul Fiului Său. Experimentarea vieții Lui în noi înseamnă a ne găsi calea către viață. Aceasta ne-a promis Isus atunci când a spus: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.”²

Nu, nu vom experimenta niciodată *pe deplin* viața veșnică pe această planetă. Perfecțiunea și transformarea completă nu sunt posibile aici. Însă putem oglindi în mod radical natura lui Isus Cristos și, în sensul acesta, să ne trăim „din plin” viața.

O VIAȚĂ IROSITĂ SAU UNA BINE TRĂITĂ?

„Jennifer” părea îngrozită când i-am povestit despre o întâlnire cu colegii de la facultate la care aveam de gând să particip.

„Ce te sperie?” am întrebat-o.

„Nu aș putea să stau în fața acestor oameni, având în vedere modul în care m-am comportat față de ei. Mi-aș dori să pot șterge cei patru ani din paginile de istorie.”

Pentru că Jennifer a trăit fără să țină cont de virtute, ea și-a creat mai degrabă o perioadă de greute decât amintiri valoroase. La aceasta ne referim atunci când sugerăm că Dumnezeu vrea să ne redea viața.

Cât de trist va fi ca, la sfârșitul vieții tale, să spui ceea ce spune un personaj dintr-unul dintre romanele lui C. S. Lewis: „Văd acum că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții mele făcând ceea ce *nu* trebuia să fac și ceea ce *nu* mi-a plăcut.”³ În loc să-ți trăiești zilele într-un mod pe care să-ți regreți, creșterea în virtuțile lui Cristos te va ajuta să trăiești o viață plină de sens, concentrată și altruistă.

Virtutea ne permite să ne trăim viața cu o reputație intactă, cu